

си родена отъ природата. Ако нѣма съ кого—съ котката хвана да приказвамъ... Кждѣ бѣхте толкова врѣме? Всѣка заранъ, като испращамъ Еленка, сѣ поглеждамъ... Тая заранъ, като напротивъ—тя тука... Напортата ли я срѣцнахте?

— Да.

— Магарицата!... Хареса ли ви се кафето ни?

— Ти си майсторка на кафето, Савò, азъ такова кафе само у тебъ пиж, каза гостътъ съ самодоволно ухилване. По нехайния начинъ на обращението си къмъ Савò, напротивъ, привѣтлива и сѣ диликатна въ говора си, той имаше видъ на човѣкъ, който се чувствава съ нѣкакви права въ домътъ...

— Гледахме вчера съ Еленка и платъ за рокли, ней и менъ, подзе Саво... Многи хубавички и не скжпи... Мислимъ: утрѣ иде Велидень, пъкъ ние: „Ката день Мара лѣпа, на голѣмъ день — слѣпа“... Ами само зазжбици брахме, не виждаме... и тя се изсмѣ весело.

— Разбирамъ... кой е този, Савò нали е Грудевъ? отъ Пловдивъ? попита Балчевъ, като посочи единъ потретъ въ черчеве отъ раковини.

— Той, госодинъ Грудевъ, каза Савò, като се исчерви;—подари ми го когато живѣяхме въ Пловдивъ... Тамъ изработи мѣничка степендия на Еленка прѣди осемъ години... Познавате го? Добъръ челякъ, приятель ми бѣше... помагаше ми; то да нѣма добри хора на тоя свѣтъ азъ не знамъ какво ще се чини „На, и завчера казвахъ на баба Фонка за васъ. —баба Фонка ми дохажда на гости съ чорапа—казвахъ ѝ:“ Бабо Фонке, челякъ безъ око да остане, безъ приятель да не остане...“